

Якубовський Назар Олександрович

Якубовський Назар Олександрович народився 20 грудня 1996 року в місті Хмельницькому.

Ще змалечку хлопчика цікавило все незвідане, часто полюбляв фантазувати, батьки пророкували синові долю військового. У допитливих блакитних очах завжди світився вогник пізнання, принциповості і мужності. У школі Назар був старанним учнем, займався у творчих гуртках, багато читав. У 2007 році Назар вступив до гімназії №2 міста Хмельницького. Завжди вирізнявся активністю, жодна, навіть найскладніша, справа не проходила повз нього: він був першим у спортивних змаганнях, у шкільних заходах. Учителі Назара, згадуючи про нього сьогодні, зазначають: «Напевне, він просто спішив жити, спішив усе встигнути...».

«Там, на передовій, була можливість, якщо не десять, то тридцять разів загинути. Назар дуже просився до мене в групу, йому декілька разів відмовляли, тоді 17-річний хлопець приписав собі ще два роки й урешті-решт до нас потрапив, пішов воювати, – пригадує командир групи батальйону «Айдар» Михайло з позивним «Борода». – Завдяки таким, як Назар, хлоп'ятам, завдяки добровольцям, улітку 2014 ми стримали ворога. Пам'ятайте про цих людей, і не лише у святкові дні, адже вони віддали найдорожче – своє життя для того, щоб ми з вами жили, ставте за них свічки пам'яті в церквах».

Весною 2014 року, коли над Україною нависла загроза російської окупації, Назар поїхав на Схід. Матері сказав, що їде до Києва шукати роботу. «Назар прийшов з роботи й швиденько поїв, помився, почав збирати рюкзак, – згадує його мама Інна Ігорівна. – Я його запитала, куди так поспіхом зібрався. Відповів, що з хлопцями на ставок. А потім – рюкзак на плечі та й каже, що їде в Київ. Це мене насторожило, і я заявила, що не пущу. Та Назар був дуже рішуче налаштований, почав казати, що домовився про роботу в Києві й не може залишитись, бо його там чекають. Він пообіцяв щодня телефонувати й пішов. А через кілька хвилин зателефонував і попросив мене вийти у двір. Я вийшла, запитую, що сталося. А він так якимось поглянув на мене і відповів, що хоче востаннє подивитися на мене. Від цих слів стало моторошно. Пізніше я дізналася, що Назар перед від'їздом приходив до всіх родичів попрощатися», – згадує мати той день, коли син пішов на війну. А 3 вересня хлопець перестав відповідати на телефонні дзвінки...

Рішенням дев'ятої сесії Хмельницької міської ради від 26 жовтня 2016 року за виявлену мужність, героїзм, незламність духу в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України воїнові присвоєно звання «Почесний громадянин міста Хмельницького».